

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU EVROPSKÉ UNIE (třetího senátu)

13. března 2013*

„Veřejná služba — Úředníci — Článek 43 první pododstavec služebního řádu — Opožděné vyhotovení posudků o vývoji služebního postupu — Nemajetková újma — Ztráta šance na povýšení“

Ve věci F-91/10,

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článku 270 SFEU, jenž je použitelný na Smlouvu o ESAE na základě jejího článku 106a,

AK, bývalá úřednice Evropské komise, s bydlištěm v Esbo (Finsko), zastoupená S. Orlandim, A. Coolenem, J.-N. Louisem a É. Marchalem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Berscheidem a J. Baquero Cruzem, jako zmocněnci,

žalované,

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU

(třetí senát),

ve složení S. Van Raepenbusch (zpravodaj), předseda, R. Barents a K. Bradley, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. června 2012,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou došlou kanceláři Soudu dne 30. září 2010 se AK domáhá, aby Soud
— zaprvé zrušil rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 24. listopadu 2009, kterým byla zamítnuta její žádost o náhradu újmy, která jí byla způsobena nevyhotovením posudků o vývoji služebního postupu (dále jen „PVSP“) za období 2001/2002, 2004, 2005 a 2008, a o zahájení administrativního šetření týkajícího se údajného psychického obtěžování;

* Jednací jazyk: francouzština.

— zadruhé uložil Komisi zaplatit náhradu újmy.

Právní rámec

- 2 Článek 24 první pododstavec služebního řádu úředníků Evropské unie ve znění platném v době přijetí rozhodnutí ze dne 24. listopadu 2009 (dále jen „služební řád“) stanoví:

„Společenství pomáhají všem úředníkům zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností.“

- 3 Článek 43 první pododstavec služebního řádu stanoví:

„Způsobilost, výkonnost a chování každého úředníka ve službě podléhají pravidelným posudkům, které se vypracují nejméně jednou za dva roky za podmínek stanovených každým orgánem [...]“

- 4 Článek 13 přílohy VIII služebního řádu upravující důchodový systém stanoví:

„1. [...] úředník ve věku mladším než šedesát pět let, který je kdykoliv v době získání nároku na důchod uznán výborem pro otázky invalidity za osobu s úplnou trvalou invaliditou, která mu brání ve výkonu služebních povinností odpovídajících pracovnímu místu v jeho služebním zařazení, a který musel z tohoto důvodu skončit svůj služební poměr ve Společenstvích, má po dobu trvání pracovní neschopnosti nárok na příspěvek v invaliditě uvedený v článku 78 služebního řádu.

2. Osoba pobírající příspěvek v invaliditě nesmí bez předchozího souhlasu orgánu oprávněného ke jmenování vykonávat výdělečnou činnost [...]“

Skutkový základ sporu

- 5 Žalobkyně nastoupila do služebního poměru u Komise jako úřednice ve zkušební době zařazená v platové třídě A 5 a platebním stupni 1 na základě rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování (dále jen „OOJ“) ze dne 25. ledna 1999, kterým bylo nahrazeno rozhodnutí ze dne 9. září 1997.
- 6 PVSP žalobkyně za období od 1. července 2001 do 31. prosince 2002 (dále jen „PVSP 2001/2002“), který byl původně vyhotoven dne 10. dubna 2003, byl poprvé zrušen rozsudkem Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 20. dubna 2005, [AK] v. Komise (T-86/04, dále jen „rozsudek ze dne 20. dubna 2005“). Dne 2. června 2006 vyhotovil administrativní orgán nový PVSP za uvedené období, který schválil revizní hodnotitel, nicméně i tento PVSP byl zrušen rozsudkem Soudu prvního stupně ze dne 6. října 2009, [AK] v. Komise (T-102/08 P, dále jen „rozsudek ze dne 6. října 2009“). Poslední verze PVSP 2001/2002 byla přijata v průběhu tohoto řízení dne 25. ledna 2012.
- 7 PVSP žalobkyně za rok 2004 (dále jen „PVSP 2004“) byl původně přijat dne 14. ledna 2005, následně však byl zrušen rozsudkem Soudu ze dne 13. prosince 2007, [AK] v. Komise (F-42/06, dále jen „rozsudek ze dne 13. prosince 2007“). Uvedený PVSP byl nahrazen novým PVSP 2004, který byl vyhotoven v průběhu tohoto řízení dne 25. ledna 2012.
- 8 Pokud jde o PVSP žalobkyně za rok 2005 (dále jen „PVSP 2005“), OOJ vyhověl dne 23. dubna 2007 stížnosti, kterou proti němu žalobkyně podala, takže řízení o vydání PVSP muselo být znovu zahájeno. PVSP 2005 byl nakonec dopisem ze dne 8. června 2012 předán žalobkyni v průběhu tohoto řízení.
- 9 Konečně PVSP žalobkyně za rok 2008 (dále jen „PVSP 2008“) nebyl ke dni konání porady soudu týkající se projednávané věci, dne 20. září 2012, definitivně vyhotoven.

- 10 Dne 1. března 2008 byla žalobkyně povýšena do platové třídy AD 12.
- 11 Poté, co OJ konstatoval, že žalobkyně ke dni 1. září 2008 vykázala celkem 426 dnů nepřítomnosti z důvodu nemoci za poslední tři roky, rozhodl se v prosinci 2008 předložit její věc Výboru pro otázky invalidity, jenž jednomyslně uznal žalobkyni za osobu s úplnou trvalou invaliditou, která jí brání ve výkonu služebních povinností odpovídajících jejímu pracovnímu místu. V návaznosti na tyto závěry rozhodl OJ dne 7. května 2009 o ukončení služebního poměru žalobkyně z důvodu trvalé invalidity a přiznal jí s účinností od 1. června 2009 příspěvek v invaliditě.
- 12 Dne 24. července 2009 podala žalobkyně proti výše uvedenému rozhodnutí o odchodu do invalidního důchodu stížnost. Rozhodnutím OJ ze dne 29. října 2009 byla tato stížnost zamítnuta.
- 13 Mezitím, dne 10. srpna 2009, podala žalobkyně žádost o poskytnutí pomoci, v níž se domáhala zahájení administrativního šetření za účelem prokázání údajného psychického obtěžování, jehož se stala obětí, jakož i přiznání náhrady újmy, která jí měla být od roku 2003 způsobena v důsledku četných nesrovnalostí při vyhotovování jejích PVSP, administrativního řízení ve věci jejích nepřítomností z důvodu nemoci a nevyhovujícího pracovního prostředí s ohledem na její nemoc. Žalobkyně se zejména dovolávala majetkové újmy spočívající v rozdílu mezi jejím příspěvkem v invaliditě a platem, který by pobírala, kdyby byla shledána schopnou výkonu práce. Rozhodnutím OJ ze dne 24. listopadu 2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byly tyto žádosti zamítnuty.
- 14 Dopisem svého právního zástupce ze dne 24. února 2010 podala žalobkyně proti napadenému rozhodnutí stížnost podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu. Rozhodnutím OJ ze dne 18. června 2010, které bylo žalobkyni doručeno dne 21. června 2010, byla tato stížnost zamítnuta.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení

- 15 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:
- zrušil napadené rozhodnutí;
  - uložil Komisi, aby jí zaplatila:
    - „– 53 000 [eur] za ztrátu šance na povýšení do platové třídy A 5 v rámci povyšovacího řízení v roce 2003 a dále upravila její důchodové nároky vyplacením odpovídajících příspěvků;
    - 400 [eur] měsíčně (odpovídající 70 % rozdílu mezi příspěvkem v invaliditě, který pobírá, a příspěvkem, který by pobírala, kdyby byla v roce 2003 povýšena);
    - 35 000 [eur] za nemajetkovou újmu, která jí byla způsobena v důsledku přetrvávání její protiprávní administrativní situace navzdory mimo jiné rozsudkům [ze dne 20. dubna 2005, ze dne 6. října 2009 a 13. prosince 2007]“;
  - uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.
- 16 Ve svém vyjádření ze dne 4. května 2012 zvýšila žalobkyně částku požadované náhrady nemajetkové újmy na 70 000 eur.
- 17 V dopise ze dne 9. července 2012 ohodnotila žalobkyně újmu, která jí byla způsobena z důvodu „ztráty šance na povýšení v letech 2003, 2005 nebo nejpozději v roce 2007 [...] na 410 070 [eur], 204 996 [eur] a 90 130 [eur]“.

- 18 Komise navrhuje, aby Soud:
- zamítl žalobu;
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 19 Dopisem ze dne 30. září 2010 přiloženým k žalobě a opakovanou žádostí ze dne 7. května 2012 požádala žalobkyně o anonymitu v projednávané věci, i přes zvláštní kontext žaloby.
- 20 Dopisem ze dne 8. února 2012 vyzvala kancelář Soudu účastníky řízení k účasti na neformální schůzce za účelem nalezení smírného řešení sporu. Na závěr této schůzky, která se konala dne 1. března 2011 za přítomnosti soudce zpravodaje, byla účastníkům řízení stanovena lhůta k tomu, aby dospěli k dohodě. Soud poté, co konstatoval nemožnost urovnat spor dohodou účastníků řízení, snahy o dosažení dohody ukončil. Na konci jednání konaného dne 20. června 2012 vyzval nicméně předseda účastníky řízení k účasti na nové neformální schůzce. Soud, poté co konstatoval neúspěch nové snahy o dosažení dohody, a když byla předložena závěrečná vyjádření, ukončil dne 20. září 2012 ústní část řízení a rozhodl, že o věci bude rozhodnuto na poradě.

Právní otázky

- 21 Je třeba připomenout, že návrhem ze dne 10. srpna 2009 se žalobkyně domáhala dvou věcí, a to jednak náhrady hmotné a nehmotné újmy, která jí vznikla z důvodu mnohých pochybení při vyhotovování PVSP, a jednak poskytnutí pomoci ze strany Komise zahájením administrativního šetření týkajícího se obtěžování. Napadeným rozhodnutím byl tento návrh v plném rozsahu zamítnut. S ohledem na dvojí předmět, jehož se rozhodnutí týká, musí být první bod návrhových žádání žaloby směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí vykládán tak, že směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se zamítnutí žádosti o náhradu újmy a v části týkající se zamítnutí žádosti o poskytnutí pomoci ve věci příšického obtěžování.
1. *K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se zamítnutí žádosti žalobkyně o náhradu újmy*
- 22 Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí v části, která se týká zamítnutí žádosti o náhradu újmy předložené dne 10. srpna 2009.
- 23 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury je rozhodnutí orgánu, kterým byla zamítnuta žádost o náhradu újmy, nedílnou součástí administrativního řízení, jež předchází žalobě na náhradu újmy podané k Soudu, a proto v daném kontextu nemohou být návrhová žádání směřující ke zrušení tohoto rozhodnutí posouzena nezávisle na návrhových žádáních směřujících k náhradě újmy. Jediným účinkem aktu, jenž obsahuje stanovisko orgánu během postupu před zahájením soudního řízení, je totiž umožnit účastníkovi řízení, kterému údajně vznikla újma, aby podal Soudu návrh na náhradu újmy. V důsledku toho tedy není namístě rozhodovat nezávisle o návrhových žádáních směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí v části, která se týká zamítnutí žádosti žalobkyně o náhradu újmy (rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 23. října 2003, Sautelet v. Komise, T-25/02, bod 45, a ze dne 14. října 2004, I v. Soudní dvůr, T-256/02, bod 47; rozsudek Soudu ze dne 11. května 2010, Maxwell v. Komise, F-55/09, bod 48).
- 24 Z uvedeného důvodu není třeba rozhodovat o námitce nepřípustnosti vznesené Komisí, jež musí být chápána jako námitka, která je namířena proti uvedeným návrhovým žádáním na zrušení a která vychází z toho, že žalobkyně neměla právní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se zamítnutí její žádosti o náhradu újmy, jelikož odešla do invalidního důchodu.

- 25 V důsledku toho je třeba nejprve zkoumat návrhová žádání směřující k náhradě újmy a poté návrhová žádání směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí v části, která se týká zamítnutí žádosti o poskytnutí pomoci podané žalobkyní.

2. K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě újmy vzniklé žalobkyní

K přípustnosti návrhových žádání týkajících se náhrady újmy

- 26 Z celkového znění žaloby vyplývá, že se žalobkyně ve svých návrhových žádáních směřujících k náhradě újmy domáhá, aby Soud rozhodl o náhradě újmy, která jí měla být způsobena tím, že PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 nebyly právoplatně včas vypracovány.
- 27 S odvoláním na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2008 Gordon v. Komise (C-198/07 P) uvádí žalobkyně jako argument týkající se opodstatněnosti její žaloby skutečnost, že jí odchodem do důchodu nezaniklo právo na spravedlivé a přiměřené hodnocení její práce. Zájem na vyhotovení PVSP by se měl podle žalobkyně posuzovat nejen s ohledem na jeho užitečnost pro služební postup dotčeného úředníka, ale i s ohledem na to, že obsahuje rovněž hodnocení lidských kvalit, které tato osoba prokázala při výkonu své pracovní činnosti. Má dále za to, že lékařská komise, která rozhodovala, o tom, že zda je její nemoc nemocí z povolání, mohla zohlednit PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008, neboť posouzení nemoci jako nemoci z povolání může záviset na pracovním prostředí a pracovních podmínkách, které jsou dokládány v každé hodnotící zprávě.
- 28 Komise má naproti tomu za to, že se s ohledem na nucený odchod do invalidního důchodu žalobkyně nemůže dovolávat údajné újmy způsobené nedokončením PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008. Výše uvedený rozsudek Gordon v. Komise není podle ní v projednávané věci relevantní, neboť v uvedené věci nebyl nucený odchod do důchodu z důvodu úplné trvalé invalidity považován za definitivní stav, takže možnost opětovného nástupu dotčené osoby do služby nebyla pouze hypotetická (výše uvedený rozsudek Gordon v. Komise, bod 48). Tak tomu však v projednávané věci není.
- 29 V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, že argument žalobkyně, podle něhož mohly PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 přispět k uznání její nemoci jako nemoci z povolání, je pouze spekulativní. S přihlédnutím k dotčeným PVSP, které byly vyhotoveny v průběhu tohoto řízení, se tento argument navíc ukázal jako mylný, neboť tyto PVSP žádné bližší objektivní údaje ohledně pracovních podmínek žalobkyně neobsahují. PVSP 2005 a 2008 obsahují nanejvýše nejasnou narážku žalobkyně na špatnou kvalitu vzduchu v učebních prostorách, stručně shrnutí administrativních úkonů učiněných od března do října 2008 v souvislosti s jejím zdravotním stavem a krátkou zmínku žalobkyně ohledně nemožnosti pracovat v prostorách Komise.
- 30 Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Gordon v. Komise připomněl, že i když je pravda, že úředník, který se podle zjištění výboru pro otázky invalidity nachází ve stavu úplné a trvalé pracovní neschopnosti, odchází nuceně do důchodu, není situace takového úředníka, na rozdíl zejména od situace úředníka, který dosáhl důchodového věku, nevratná: takový úředník totiž může jednoho dne znovu nastoupit do svého služebního poměru u některého orgánu, takže jeho činnost je pouze přerušena, jelikož vývoj jeho situace v rámci orgánů závisí na trvání podmínek odůvodňujících tuto invaliditu, což může být přezkoumáváno v pravidelných časových intervalech. Soudní dvůr tedy rozhodl, že úředník ve stavu úplné trvalé invalidity má i nadále právní zájem na zpochybnění PVSP (rozsudek Gordon v. Komise, bod 27 výše, body 46, 47 a 51).
- 31 Ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Gordon v. Komise, však nebyla trvalá a úplná invalidita dotčené osoby považována za definitivní stav a možnost opětovného nástupu uvedené osoby do služebního poměru nebyla pouze možností hypotetickou, nýbrž zcela reálnou (rozsudek Gordon v. Komise, bod 27 výše, bod 48). V této souvislosti Soudní dvůr upřesnil, že úředník uznaný za osobu

s úplnou trvalou invaliditou má právo rovnocenné právu činného úředníka, aby jeho PVSP byl vyhotoven spravedlivě, objektivně a v souladu s pravidly řádného hodnocení, pokud může znovu nastoupit do služby v orgánech (rozsudek Gordon v. Komise, bod 27 výše, bod 49).

- 32 V projednávaném případě však měl výbor pro otázky invalidity za to, že „další přezkumné lékařské vyšetření není třeba“ s ohledem na „trvalý charakter nemoci, která vedla k invaliditě,“ žalobkyně, takže je skutečně třeba se s ohledem na toto zjištění domnívat, že opětovné nastoupení do služebního poměru je pouze hypotetické.
- 33 Je však třeba poznamenat, že ve výše uvedeném smyslu se Soudní dvůr ve zmíněném rozsudku Gordon v. Komise vyjádřil, když rozhodoval o důvodech kasačního opravného prostředku podaného proti rozsudku Soudu prvního stupně, který se jako takový týkal žaloby na neplatnost PVSP. Situace je však odlišná, pokud se jedná, tak jako je tomu v projednávané věci, o posouzení právního zájmu na podání žaloby nikoli na neplatnost, ale na náhradu škody, navíc nikoli na náhradu škody, která byla způsobena údajně protiprávním PVSP, nýbrž újmy, která byla způsobena opožděným vyhotovením PVSP ze strany administrativního orgánu. V tomto případě má totiž úředník, který nuceně odešel do invalidního důchodu, bez ohledu na to, zda je možnost opětovného nástupu do služebního poměru čistě hypotetická nebo zcela reálná, i nadále právní zájem na tom, aby mu byla nahrazena škoda vzniklá v důsledku uvedeného zpoždění.
- 34 V důsledku toho je tedy třeba zamítnout námitku nepřijatelnosti vznesenou Komisí, vycházející z nedostatku právního zájmu žalobkyně na předložení návrhových žádání týkajících se náhrady újmy.
- 35 Právní zájem na podání žaloby na náhradu škody vzniklé v důsledku opožděného vyhotovení PVSP, který je úředníkovi, jenž nuceně odešel do invalidního důchodu, v zásadě zachován, však v souladu s ustálenou judikaturou nezbavuje tohoto úředníka povinnosti respektovat pravidla týkající se vzniku mimosmluvní odpovědnosti Evropské unie, zejména pak podmínku, podle níž musí za účelem náhrady škody prokázat, že mu byla způsobena skutečná a určitá újma (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 27. ledna 1982, Birra Wührer a další v. Rada a Komise, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 a 5/81, bod 9; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 12. prosince 1996, Stott v. Komise, T-99/95, bod 72; rozsudek Soudu ze dne 12. května 2011, Missir Mamachi di Lusignano v. Komise, F-50/09, bod 117, který je předmětem kasačního opravného prostředku u Tribunálu Evropské unie, věc T-401/11 P, a ze dne 13. září 2011, AA v. Komise, F-101/09, bod 78). Tato otázka bude posouzena v rámci přezkumu opodstatněnosti návrhových žádání týkajících se náhrady škody.
- 36 Komise dále uvádí, že PVSP 2001/2002 byl zrušen rozsudkem ze dne 20. dubna 2005 zejména z toho důvodu, že opakovaně odkazoval na odůvodněné pracovní nepřítomnosti z důvodu nemoci a že se žalobkyně v této věci nedomáhala náhrady újmy. Dále poznamenává, že ačkoli byl rozsudkem ze dne 6. října 2009 zrušen nově vyhotovený PVSP 2001/2002 z důvodu nedostatečného odůvodnění, návrh žalobkyně na náhradu škody byl zamítnut, a to protože nový PVSP, a zejména jeho část týkající se výkonnosti, která byla stížena vadou spočívající v nedostatku odůvodnění kritizovanou uvedeným rozsudkem, neobsahovala žádné výslovně negativní tvrzení týkající se žalobkyně, takže samotné zrušení nového PVSP 2001/2002 představovalo přiměřenou a dostatečnou nápravu jakékoliv nemajetkové újmy.
- 37 Komise z toho vyvozuje, že co se týče PVSP 2001/2002, musí být návrh na náhradu újmy zamítnut, a to přinejmenším v rozsahu, v němž se týká údajné nemajetkové újmy, neboť v opačném případě by došlo k porušení zásady překážky věci rozsouzené.
- 38 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žaloba se považuje za nepřijatelnou z důvodu překážky věci rozsouzené, pokud se váže k dřívějšímu rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o žalobě týkající se stejných účastníků řízení, téhož předmětu a založené na stejných důvodech (rozsudek Soudního dvora ze dne

19. září 1985, Hoogovens Groep v. Komise, 172/83 a 226/83, bod 9; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 5. června 1996, NMB a další v. Komise, T-162/94, bod 37; rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 25. června 2010, Imperial Chemical Industries v. Komise, T-66/01, bod 197).

- 39 V projednávané věci však žaloba zní nikoli na zrušení protiprávního PVSP a na náhradu jím způsobené újmy, nýbrž na náhradu újmy způsobené opožděným vyhotovením PVSP.
- 40 Z toho vyplývá, že projednávaná žaloba nemá totožný předmět jako žaloby, o nichž bylo rozhodnuto rozsudky ze dne 20. dubna 2005 a ze dne 6. října 2009.
- 41 Námitka nepřipustnosti vycházející z porušení zásady překážky věci rozsouzené vznesená Komisí musí být v důsledku toho zamítnuta.

K opodstatněnosti návrhových žádání týkajících se náhrady újmy

- 42 Podle ustálené judikatury je předpokladem vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie splnění souhrnu podmínek, které se týkají protiprávnosti jednání vytykaného orgánům, vzniku skutečné újmy a existence příčinné souvislosti mezi jednáním a uplatňovanou újmou (viz rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 12. prosince 2002, Morello v. Komise, T-135/00, bod 130, a ze dne 31. května 2005, Dionyssopoulou v. Komise, T-105/03, bod 30; rozsudek Soudu ze dne 23. listopadu 2010, Bartha v. Komise, F-50/08, bod 53).
- 43 Soudu tedy přísluší, aby uvedené podmínky postupně posoudil.

K protiprávnosti jednání vytykaného Komisí

- 44 Žalobkyně se dovolává několika protiprávních jednání.
- 45 Pokud jde o první jednání vytykané Komisí, žalobkyně ve své žalobě uvádí, že za roky 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 nebyl vyhotoven žádný PVSP, čímž došlo k porušení čl. 43 prvního pododstavce služebního řádu. Napadené rozhodnutí je tedy v části, v níž konstatuje, že k uvedenému porušení nedošlo, protiprávní.
- 46 Pokud jde o druhé jednání vytykané Komisí, poznamenává dále žalobkyně ve své žalobě, že administrativě příslušelo, aby na základě článku 266 SFEU přijala nezbytná opatření k odstranění protiprávních následků, které shledal unijní soud, když zrušil rozhodnutí o vyhotovení PVSP 2001/2002 a 2004. Vzhledem k tomu, že OJ neprijal žádná opatření k provedení rozsudků ze dne 20. dubna 2005, ze dne 6. října 2009, jakož i ze dne 13. prosince 2007, neodstranil protiprávní následky konstatované soudem. U PVSP 2001/2002 tak protiprávní situace přetrvávala více než sedm let, u PVSP 2004 více než pět let. Podobná úvaha podle žalobkyně platí i ve vztahu k rozhodnutí, kterým OJ vyhověl stížnosti žalobkyně podané proti rozhodnutí týkajícímu se vyhotovení PVSP 2005, který stále ještě nebyl s konečnou platností vyhotoven.
- 47 Žalobkyně ve svých následných vyjádřeních předložených v odpověď na organizační procesní opatření nařízená Soudem zpochybnila řízení, které vedlo k vyhotovení PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008, které jí byly předány v průběhu tohoto řízení, a měla za to, že uvedené PVSP nelze považovat za PVSP vydané s konečnou platností. Žalobkyně se dále domnívá, že zejména překročení přiměřené lhůty ke splnění povinností vyplývajících z rozhodnutí OJ ze dne 23. dubna 2007, které se týkalo PVSP 2005, a z rozsudků ze dne 20. dubna 2005, ze dne 6. října 2009 a ze dne 13. prosince 2007, které se týkaly PVSP 2001/2002 a PVSP 2004, je v současné době „natolik významné, že je v této fázi již nelze vyhotovit“. Žalobkyně konečně vytyká Komisí, že neaktualizovala její povyšovací spis, zejména že se nezabývala možností přidělit jí prioritní body.

- 48 Komise má za to, že žádost žalobkyně o náhradu újmy je neodůvodněná, neboť v jejím případě nebylo zjištěno žádné pochybení.
- 49 Je třeba připomenout, že administrativní orgán musí dbát na pravidelné vypracování PVSP k datům stanoveným služebním řádem nebo pravidly přijatými k jeho provedení a jejich řádné vyhotovení, jak z důvodu řádné správy, tak pro ochranu zájmů úředníků. Při neexistenci zvláštních okolností se administrativní orgán opožděným vyhotovením PVSP dopouští služebního pochybení, které může zakládat jeho odpovědnost (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 23. října 2003, Lebedef v. Komise, T-279/01, body 55 a 56).
- 50 Je třeba dále připomenout, že orgán, jehož akt byl prohlášen za neplatný, je povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku, kterým byl akt zrušen, avšak také skutečnost, že splnění povinností vyplývajících z takového rozsudku vyžaduje přijetí určitých administrativních opatření, k čemuž orgán disponuje přiměřenou lhůtou, aby takovému rozsudku vyhověl (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 10. července 1997, Apostolidis a další v. Komise T-81/96, bod 37; rozsudek Soudu ze dne 17. dubna 2007, C a F v. Komise, F-44/06 a F-94/06, bod 60). Pokud tedy orgán při neexistenci zvláštních výkladových nebo praktických obtíží spojených se splněním povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku nepřijme v přiměřené lhůtě konkrétní opatření k výkonu tohoto rozsudku, porušuje článek 266 SFEU a dopouští se pochybení, které může zakládat odpovědnost Unie (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek C a F v. Komise, body 63 až 67).
- 51 V projednávaném případě vyplývá ze skutečností vylíčených v bodě 6 a následujících tohoto rozsudku, že Komise vyhotovila PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 se zvlášť významným zpožděním.
- 52 Komise nicméně poukazuje na to, že až vydáním rozsudku ze dne 6. října 2009, když již žalobkyně nuceně odešla do invalidního důchodu, byli hodnotitelé informováni o tom, že k nepřítomnostem z důvodu nemoci mělo být s ohledem na zvláštní okolnosti přihlédnuto za účelem udělení příznivějšího hodnocení a že komentáře obsažené v hodnotící zprávě mají na toto zohlednění poukázat, zatímco podle dřívější právní úpravy muselo být s nepřítomnostmi z důvodu nemoci v komentářích hodnotitelů zacházeno neutrálně.
- 53 Nicméně výklad, který dá Soudní dvůr pravidlu unijního práva, má pouze v případě potřeby objasnit a upřesnit význam a působnost tohoto pravidla tak, jak musí být nebo jak mělo být chápáno a používáno od okamžiku, kdy nabylo účinnosti. Z toho vyplývá, že takto vyložené pravidlo může a musí být použito i na právní vztahy vzniklé a založené před vydáním rozsudku, který poskytl dotčený výklad (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 12. července 2011, Komise v. Q, T-80/09 P, bod 164). Z toho vyplývá, že výklad čl. 43 prvního pododstavce služebního řádu přijatý v rozsudku ze dne 6. října 2009 byl plně použitelný na skutkovou a právní situaci žalobkyně i před vydáním tohoto rozsudku. Proto není namístě zprostit Komisi její odpovědnosti na základě údajné nejistoty týkající se judikatury.
- 54 Naproti tomu v rámci tohoto řízení nelze vytýkat Komisi, že neaktualizovala povyšovací spis žalobkyně tím, že se nezkoumala možnost přidělit jí prioritní body, jak uvádí Komise ve svém vyjádření, v němž odpověděla na organizační procesní opatření nařízená Soudem. Žalobkyně tím, že se dovolává tohoto údajně protiprávního jednání, přidává k jednáním napadeným žalobou další jednání a vznáší tímto způsobem novou námitku. Zatímco povinnost vyhotovení PVSP v požadované lhůtě je upravena v čl. 43 prvním pododstavci služebního řádu, na povýšení, jehož součástí je přidělování prioritních bodů, se vztahuje článek 45 téhož předpisu. Výše uvedené úvahy nicméně nebrání tomu, aby Soud při posuzování újmy způsobené žalobkyni přezkoumal skutečnost, zda žalobkyně ztratila v důsledku opožděného vyhotovení svých PVSP Komisí šanci na povýšení.
- 55 Konečně v rámci této žaloby nelze Komisi vytýkat ani to, že se dopustila protiprávního jednání při vyhotovení PVSP, které byly poskytnuty v průběhu tohoto řízení, neboť by v opačném případě došlo k zásadní změně předmětu sporu a k obcházení interních opravných prostředků.

- 56 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise dopustila pochybení tím, že nevyhotovila PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 v předepsaných lhůtách, a tím, že v přiměřených lhůtách nepřijala opatření ke splnění povinností uložených rozsudky ze dne 20. dubna 2005, 13. prosince 2007 a 6. října 2009, avšak žádné jiné pochybení při vyhotovení PVPS již proti ní nelze po zahájení řízení před Soudem vznášet.
- 57 Soudu tedy přísluší posoudit rozsah újmy, která mohla být žalobkyni opožděným vyhotovením PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 způsobena.

K újmě způsobené žalobkyni

– K údajné nehmotné újmě žalobkyně

- 58 Žalobkyně má za to, že opožděné vyhotovení jejích PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 jí způsobilo nehmotnou újmu tím, že u ní vyvolalo stav nejistoty a úzkosti, a tím, že tato situace přetrvávala téměř sedm let, a to za čtyři hodnotící období.
- 59 V odpovědi Komise uvádí, že skutečná existence nehmotné újmy, jejíž náhradu žalobkyně požaduje, nebyla prokázána.
- 60 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že prodlení, ke kterému dojde při vypracování PVSP, může samo o sobě způsobit úředníkovi újmu z pouhého důvodu, že jeho služební postup může být ovlivněn neexistencí takového posudku v okamžiku, kdy mají být přijata rozhodnutí, která se ho týkají (rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 28. května 1997, *Burban v. Parlament*, T-59/96, bod 68, a ze dne 30. září 2004, *Ferrer de Moncada v. Komise*, T-246/02, bod 68). Z tohoto hlediska lze připustit, že se úředník, který nuceně odešel do invalidního důchodu, domáhá náhrady skutečné a určité nemajetkové újmy způsobené stavem nejistoty a znepokojení ohledně své profesní budoucnosti, které v jeho případě mohla neexistence PVSP v době, kdy byl v činné službě, vyvolat. Platí to tím spíše, že PVSP představuje písemný a formální důkaz, pokud jde o kvalitu práce konané v dotčeném období úředníkem.
- 61 Možnost žalobkyně domoci se v projednávaném případě náhrady nemajetkové újmy způsobené opožděným vyhotovením jejího PVSP není vyloučena okolností, na niž poukazuje Komise, a sice že když Soud zrušil rozsudkem ze dne 13. prosince 2007 její PVSP 2004, zamítl její žádost o náhradu nemajetkové újmy, jelikož měl za to, že samotné zrušení aktu představuje odpovídající a dostatečnou náhradu jakékoli nemajetkové újmy způsobené žalobkyni zrušeným aktem (rozsudek ze dne 13. prosince 2007, bod 46). Co se týče PVSP 2005, možnost domoci se náhrady nemajetkové újmy není vyloučena ani tím, že na základě stížnosti došlo k jeho zrušení rozhodnutím OJ ze dne 23. dubna 2007 a že zrušení tohoto rozhodnutí mohlo mít tentýž nápravný účinek, pokud jde o nemajetkovou újmu, jako zrušující rozsudek.
- 62 Je totiž nutné znovu uvést, že se předmět této žaloby na náhradu škody v části, která se týká náhrady nemajetkové újmy vyplývající ze skutečnosti, že PVSP 2004 nebyl platně vyhotoven ve stanovené lhůtě, liší od návrhových žádání týkajících se náhrady újmy, které byly zamítnuty rozsudkem ze dne 13. prosince 2007 a které směřovaly k náhradě nemajetkové újmy způsobené podle žalobkyně poškozením její cti v dotčeném PVSP (rozsudek ze dne 13. prosince 2007, bod 42). Stejně tak ke zrušení PVSP 2005 rozhodnutím OJ ze dne 23. dubna 2007 došlo z důvodu protiprávnosti tohoto PVSP, nikoli z důvodu jeho opožděného vyhotovení.
- 63 Naproti tomu je třeba mít za to, že se takový úředník, jako je žalobkyně, jehož možnost znovu nastoupit do služby je pouze hypotetická, nemůže dovolávat za období následující po jeho nuceném odchodu do důchodu vzniku skutečné a určité nemajetkové újmy způsobené stavem nejistoty a znepokojení ohledně své profesní budoucnosti, neboť právě jeho profesní budoucnost je hypotetická.

- 64 Je pravda, že Soud v rozsudku ze dne 10. listopadu 2009, N v. Parlament (F-93/08, bod 46) rozhodl, že každý úředník musí mít v každém případě právo zpochybnit hodnotící zprávu, která se jej týká. Nicméně okolnosti, které byly základem tohoto rozsudku, nejsou srovnatelné s okolnostmi projednávané věci. V daném případě se nejednalo o žalobu na náhradu škody podanou z důvodu opožděného vyhotovení PVSP bývalým úředníkem, který je příjemcem příspěvku v invaliditě a jehož návrat do služby je pouze hypotetický, nýbrž o žalobu na neplatnost podanou úředníkem, který tvrdil, že i přesto, že přešel z Evropského parlamentu do Komise, má i nadále právní zájem na podání žaloby proti hodnotící zprávě vyhotovené Parlamentem, neboť je i nadále v činné službě (výše uvedený rozsudek N v. Parlament, bod 45).
- 65 Omezení možnosti žalobkyně domáhat se náhrady nemajetkové újmy způsobené opožděným vyhotovením jejích PVSP uvedené v bodě 63 tohoto rozsudku není v projednávaném případě vyvráceno ani argumenty žalobkyně. Žalobkyně k prokázání opodstatněnosti své žaloby uvádí, že nelze vyloučit, že by jí změna pracovních podmínek existujících u Komise mohla umožnit znovu nastoupit do služby a že vývoj lékařských poznatků nebo práce lékařské komise, která by se zabývala uznáním její nemoci jako nemoci z povolání, by mohly odhalit přesné příčiny její invalidity, případně podmínky, za nichž by mohla znovu nastoupit do služby v odpovídajícím pracovním prostředí. Dále uvádí, že by mohla vykonávat jinou pracovní činnost slučitelnou s její invaliditou, a k tomu účelu považuje za užitečné, aby měla spravedlivý a přiměřený posudek týkající se její práce u Komise.
- 66 Nicméně s ohledem na opatření přijatá Komisí s cílem zajistit žalobkyni odpovídající pracovní podmínky tak, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, se zdá být nová příznivá změna těchto podmínek hypotetická. Stejně tak vývoj lékařských poznatků nebo výsledky práce lékařské komise jsou pouze spekulativního charakteru a zmírnění nemoci žalobkyně a její návrat do činné služby na jejich základě jsou z právního hlediska nepravděpodobné. Věk žalobkyně, která je narozena v roce 1954, a dosáhne tedy v roce 2019 věku pro povinný odchod do důchodu podle článku 52 služebního řádu, představuje navíc skutečnost, která činí takový návrat do činné služby ještě méně pravděpodobným. Mimoto tvrzení žalobkyně, podle něhož by mohla při svém zdravotním stavu vykonávat jinou pracovní činnost slučitelnou se svým zdravotním stavem, je také pouhou hypotézou nepodloženou sebemenším konkrétním důkazem.
- K údajné ztrátě šance žalobkyně na povýšení
- 67 Žalobkyně mimo jiné uvádí, že v rámci povyšovacího řízení 2003 ztratila šanci na povýšení do platové třídy A 4 – změněné na platovou třídu A*12 k 1. květnu 2004 a následně na platovou třídu AD 12 k 1. květnu 2006 – přestože s ohledem na odsloužené roky v nižší platové třídě a s ohledem na skutečnost, že se neprovinila, bylo takové povýšení více než pravděpodobné. Z důvodu chybějících bodů za zásluhy a prioritních bodů nemohla Komise od roku 2003 posoudit její situaci za účelem případného povýšení.
- 68 Komise má za to, že skutečná majetková újma, jejíž náhrady se žalobkyně domáhá na základě údajné ztráty šance být povýšena do platové třídy AD 12 dříve, než byla, nebyla prokázána.
- 69 Podle judikatury představuje ztráta šance, jakou je zejména šance být zařazen dříve do vyšší platové třídy, nahraditelnou majetkovou újmu za podmínky, že je dostatečně odůvodněná (rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 10. listopadu 2010 Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHMI) v. Simões Dos Santos, T-260/09 P, bod 104; rozsudek AA v. Komise, bod 36 výše, bod 81). V návaznosti na uvedenou judikaturu je dále třeba mít za to, že úředník, který nuceně odešel do invalidního důchodu, má i nadále právo domáhat se náhrady újmy způsobené ztrátou šance na povýšení, přestože je perspektiva na návrat do služby pouze hypotetická, neboť uvedená ztráta mu mohla způsobit újmu v době, kdy byl v činné službě a může se odrážet ve výši příspěvku v invaliditě, který pobírá, jakož i ve výši starobního důchodu, který mu bude později přiznán.

- 70 Komise má nicméně za to, že je jen velmi málo pravděpodobné, že nové hodnotící posudky mohou nebo mohly vést k povýšení žalobkyně, neboť rozdíl mezi celkovým počtem bodů přidělených Komisí a různými limity pro povýšení v obdobích 2003 až 2008 je značný. Komise dále uvádí, že na případné přidělení prioritních bodů generálním ředitelstvím, k němuž je úředník přidělen, není nikdy právní nárok, ačkoli jsou splněny dané podmínky, a že případné navýšení počtu bodů přidělených žalobkyni za zásluhy, jakmile budou sporné PVSP řádně dokončeny, bude jen nízké.
- 71 Soud v této souvislosti konstatuje, že žalobkyně nepředložila žádný konkrétní důkaz, který by potvrdil její tvrzení, podle něhož měla v roce 2003 velkou šanci být povýšena do platové třídy A 4. Ve svém návrhu na zahájení řízení žalobkyně pouze poukazuje na počet odsloužených let v platové třídě A 5, průměrný počet odsloužených let v této platové třídě, aniž specifikuje délku odsloužených let, a skutečnost, že se neprovinila. Žalobkyně ani ve svých následných vyjádřeních nijak nerozvádí svá tvrzení ohledně toho, že mohla být povýšena do platové třídy A 4 v roce 2003 nebo nejpozději v roce 2007. I za předpokladu, že žalobkyně tím, že poukazuje na průměrný počet odsloužených let, odkazuje na sazbu použitelnou při povýšení ve výši 25 % uvedenou v bodě B přílohy I služebního řádu, je nutné připomenout, že podle čl. 6 odst. 2 služebního řádu odpovídá tato sazba pouze průměrnému služebnímu postupu, a zejména jí není dotčena zásada povýšení podle zásluh.
- 72 Naproti tomu Komise předložila číselné údaje týkající se limitu pro povýšení z platové třídy A 5 do platové třídy A 4 v roce 2003, limitu pro povýšení z platové třídy A*11, dříve platové třídy A 5, do platové třídy A*12 v roce 2005 a limitu pro povýšení z platové třídy AD 11 do AD 12 v roce 2006, které potvrzují tezi, podle níž bylo povýšení žalobkyně v jednom z těchto povyšovacích řízení jen velmi málo pravděpodobné. Kromě toho Komise uvádí, že žalobkyni chybělo 12,5 dodatečných bodů, aby byla v roce 2007 povýšena do platové třídy AD 12, a současně poukazuje na to, že pokud by povýšení žalobkyně do platové třídy AD 12 před rokem 2008 bylo matematicky vůbec možné, byla by nicméně taková možnost velmi nepravděpodobná.
- 73 Navíc je třeba poukázat na to, že i při dodatečném udělení jednoho bodu za zásluhy v rámci PVSP 2001/2002 a 2004, které byly vyhotoveny v průběhu tohoto řízení, a jednoho půlbodu v rámci PVSP 2005, který byl rovněž vyhotoven v průběhu tohoto řízení, zůstává žalobkyně velmi vzdálena limitům pro povýšení stanoveným pro povyšovací řízení 2008, a to i při zohlednění hypotetického přiznání dodatečných prioritních bodů.
- 74 Vzhledem k výše uvedenému je nutno učinit závěr, že žalobkyně je oprávněna domáhat se jednak náhrady nemajetkové újmy způsobené stavem nejistoty a znepokojení ohledně své profesní budoucnosti, který u ní mohlo nevyhotovení PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 vyvolat v době, kdy byla v činné službě, a jednak náhrady majetkové újmy, která jí vznikla následkem ztráty šance na povýšení v roce 2003 a nejpozději v roce 2007. V důsledku ztráty šance na povýšení je žalobkyně rovněž oprávněna domáhat se náhrady újmy, která jí byla způsobena tím, že byla zbavena možnosti pobírat vyšší příspěvek v invaliditě a posléze vyšší starobní důchod. Při stanovení náhrady škody je nicméně třeba zohlednit skutečnost, že šance, o níž žalobkyně přišla, byla obzvláště nízká.

K příčinné souvislosti mezi pochybením a újmou

- 75 Z ustálené judikatury vyplývá, že odpovědnost orgánu zakládá pouze takové pochybení, které způsobilo újmu podle přímého vztahu příčiny a následku. Jinými slovy, Unii lze činit odpovědnou pouze za újmu, která dostatečně přímo vyplývá z protiprávního jednání dotčeného orgánu (rozsudek *Missir Mamachi di Lusignano v. Komise*, bod 35 výše, bod 179).
- 76 Úředník si zejména nemůže stěžovat na průtahy při vyhotovení jeho PVSP, pokud mu jsou tyto průtahy alespoň zčásti přičitatelné nebo pokud k nim významnou měrou přispěl (rozsudky *Soudu prvního stupně ze dne 30. září 2003, Tatti v. Komise*, T-296/01, bod 60; *Lebedef v. Komise*, bod 49 výše, bod 57, a *Ferrer de Moncada v. Komise*, bod 61 výše, bod 85).

- 77 V tomto ohledu nemůže být okolnost, na niž poukazuje Komise, že žalobkyně neučinila vše, co mohla, aby zabránila průtahům s vyhotovením svých PVSP, bez bližšího vysvětlení, okolností, která by v projednávané věci vylučovala odpovědnost orgánu.
- 78 Mimoto bez předložení konkrétních údajů v tomto ohledu nelze vůči žalobkyni namítat nedostatek obecné péče, jak to činí Komise, a odepřít jí tak právo stěžovat si na průtahy při vyhotovení jejích PVSP. Žalobkyni nelze vytýkat, že zcela systematicky využila veškeré možné vnitřní opravné prostředky (k tomuto poslednímu bodu viz rozsudek Ferrer de Moncada v. Komise, bod 60 výše, bod 86) nebo to, že se po nuceném odchodu do důchodu vrátila do země svého původu, což vyvolalo nutnost komunikace poštou, není-li jakékoli zneužití blíže prokázáno. Využití vnitřních opravných prostředků žalobkyní a její návrat do země původu jsou nicméně objektivními skutečnostmi, které jako takové nejsou přičitatelné ani Komisi, pokud se konkrétně neprokáží průtahy ve vyřizování těchto záležitostí způsobené Komisí.
- 79 Je tedy třeba připustit existenci příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním Komise a vznikem újmy ve výše uvedeném rozsahu.

K náhradě újmy způsobené žalobkyni

- 80 S ohledem na výše uvedené přísluší nyní Soudu, aby ohodnotil výši újmy způsobené žalobkyni a stanovil částku náhrady újmy, která jí má být vyplacena.
- 81 Komise ve své žalobní odpovědi požádala, aby v případě, že Soud shledá, že jsou splněny podmínky pro náhradu újmy žalobkyni, mohla být výše náhrady újmy stanovena v pozdější fázi a Soud o ní rozhodoval pouze v případě, že se účastníci řízení sami na výši náhrady újmy nedohodnou.
- 82 Tento postup je nutno zamítnout. Soud totiž musí vzít v úvahu, že dvě snahy o vyřešení sporu dohodou nebyly úspěšné. Kromě toho se Komise sama dobrovolně rozhodla nezabývat se ve své žalobní odpovědi a při jednání otázkou výše případné náhrady újmy, přestože se k této otázce mohla vyjádřit.

– K náhradě nemajetkové újmy žalobkyně

- 83 Ve svém návrhu na zahájení řízení ohodnotila žalobkyně částku nezbytnou k náhradě újmy, která jí byla způsobena následkem stavu nejistoty a znepokojení, který u ní vyvolala neexistence PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008, *ex æquo et bono* na 35 000 eur.
- 84 Ve svém vyjádření ze dne 4. května 2012 navýšila žalobkyně požadovanou částku náhrady nemajetkové újmy na 70 000 eur z důvodu zvýšení újmy následkem dalších pochybení Komise při vyhotovení sporných PVSP v průběhu tohoto řízení a z důvodu nedostatku obecné péče.
- 85 V tomto ohledu je třeba vzít v potaz význam průtahů zaviněných Komisí při vyhotovení PVSP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 a současně přihlídnout k tomu, jak již bylo zmíněno v bodě 63 tohoto rozsudku, že nahradit lze pouze nemajetkovou újmu způsobenou stavem nejistoty a znepokojení ohledně profesní budoucnosti žalobkyně vztahující se k období, kdy byla v činné službě, takže období po 1. červnu 2009, datu jejího nuceného odchodu do invalidního důchodu, ji již nelze zohlednit.
- 86 Mimoto je třeba připomenout, že podání vnitřních opravných prostředků a návrat žalobkyně do země původu jsou objektivními skutečnostmi, které jako takové nelze při posuzování újmy způsobené žalobkyni opožděným vyhotovením jejích PVSP přičítat ani žalobkyni ani Komisi.

87 Konečně Soud nemůže vyhovět návrhům žalobkyně směřujícím k náhradě újmy navýšené z důvodu údajných pochybení, jichž se dopustila Komise při vyhotovení PSVP 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 v průběhu tohoto řízení, neboť v opačném případě by předjímal jejich protiprávnost a překročil rámec sporu vymezený žalobou.

88 S ohledem na toto posouzení je třeba ohodnotit nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni *ex aequo et bono* na 15 000 eur.

– K náhradě újmy za ztrátu šance na povýšení

89 Co se týče náhrady újmy způsobené ztrátou šance na povýšení, žalobkyně, která měla za to, že její povýšení do platové třídy A 4 v rámci povyšovacího řízení 2003 bylo více než pravděpodobné, kdyby byla právoplatně ohodnocena ve stanovené lhůtě, ve svém návrhu na zahájení řízení ohodnotila újmu jako 70 % rozdílu mezi platem, který pobírala jako úřednice zařazená do platové třídy A 5, a platem, který by pobírala od povyšovacího řízení roku 2003 jako úřednice zařazená do platové třídy A 4, tedy 53 000 eur. Podle žalobkyně je třeba k této částce připočítat částku 400 eur měsíčně, která odpovídá přibližně 70 % rozdílu mezi příspěvkem v invaliditě, který pobírá, a příspěvkem, který by pobírala, pokud by byla v roce 2003 povýšena do platové třídy A 4. Konečně je podle žalobkyně třeba upravit její nároky na starobní důchod zaplacením odpovídajících příspěvků.

90 Ve svém vyjádření ze dne 9. července 2012 navýšila žalobkyně náhradu újmy, která by jí měla být vyplacena z důvodu ztráty šance na povýšení v letech 2003, 2005 nebo nejpozději v roce 2007, na základě pravděpodobnosti odpovídající 95 % na částku 410 000 eur, 204 996 eur a 90 130 eur. Uvádí, že z důvodu nepřidělení bodů za zásluhy a prioritních bodu nemohla Komise od roku 2003 posoudit její situaci za účelem případného povýšení a z důvodu řetězení jednotlivých pochybení nebyla Komise následně schopna splnit povinnosti vyplývající z rozsudků ze dne 20. dubna 2005, 13. prosince 2007 a 6. října 2009, jakož i rozhodnutí ze dne 23. dubna 2007, kterým bylo vyhověno její stížnosti proti PVSP 2005.

91 Ke stanovení výše náhrady škody způsobené ztrátou šance na povýšení je podle judikatury třeba určit povahu šance, o níž byl úředník připraven, datum, od něhož mohl tuto šanci mít, dále ohodnotit uvedenou šanci a konečně upřesnit, jaké finanční následky pro něj ze ztráty této šance vyplynuly (rozsudek AA v. Komise, bod 35 výše, bod 83).

92 Je-li to navíc možné, má být podle judikatury šance, o níž byl úředník připraven, určena objektivně v podobě matematického koeficientu vycházejícího z podrobné analýzy. Pokud však uvedená šance tímto způsobem kvantifikována být nemůže, může být způsobená újma ohodnocena *ex aequo et bono* (rozsudek AA v. Komise, bod 35 výše, body 93 a 94).

93 V projednávané věci není Soud schopen stanovit matematický koeficient, který by odrážel způsobenou ztrátu šance s ohledem jednak na zvlášť slabou povahu šance na povýšení do platové třídy A 4 nebo ekvivalentní platové třídy před 1. březnem 2008, kterou žalobkyně měla, a jednak s ohledem na skutečnost, že účastníci řízení nepředložili Soudu podrobné údaje podložené analýzou, na jejichž základě by Soud mohl tento koeficient určit, přičemž zejména žalobkyně se omezila na tvrzení, že měla velkou šanci na povýšení před uvedeným datem.

94 Soud tedy využívá možnosti ohodnotit způsobenou újmu *ex aequo et bono* s tím, že žalobkyni je třeba přiznat částku náhrady újmy za ztrátu šance, která jí byla způsobena tím, že její výkony v letech 2001/2002, 2004, 2005 a 2008 nebyly řádně posouzeny ve stanovených lhůtách (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 8. května 2008, *Suvikas v. Rada*, F-6/07, body 143 a 144).

- 95 Při určení výše této náhrady, je třeba zohlednit skutečnost, že přestože šance žalobkyně postoupit před 1. březnem 2008 do platové třídy vyšší, než je platová třída A 5 nebo ekvivalentní platová třída, byla zvláště malá, postačuje však pro stanovení škody, kterou lze odpovídajícím způsobem nahradit. Nelze navíc opomenout skutečnost, že žalobkyně byla povýšena do platové třídy AD 12 v rámci povyšovacího řízení 2008 (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 1. září 2010, Skareby v. Komise, T-91/09 P, bod 72).
- 96 S ohledem na výše uvedené stanovuje Soud *ex æquo et bono* výši náhrady majetkové újmy přiznané žalobkyni z důvodu ztráty šance na povýšení do platové třídy A 4 před 1. březnem 2008 paušální částkou 4 000 eur.
- 97 Vzhledem k paušálnímu charakteru takto přiznané náhrady škody již není třeba uložit Komisi úpravu nároku na starobní důchod žalobkyně vyplacením dodatečných příspěvků.

3. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se zamítnutí žádosti o poskytnutí pomoci

- 98 Žalobkyně vytýká Komisi, že odmítla zahájit administrativní šetření ve věci obtěžování, jehož se stala obětí. Zdůrazňuje, že jí nebyl umožněn přístup k jejímu spisu, který jí měl umožnit prokázání existence této skutečnosti nebo zvláštních znaků újmy, která jí byla údajně způsobena, jakož i předložit informace lékařské komisi, která by rozhodla o uznání její nemoci jako nemoci z povolání.
- 99 Je nutné konstatovat, že žaloba neumožňuje s jistotou určit právní základ žalobního důvodu směřujícího ke zrušení rozhodnutí, jež žalobkyně uplatňovala.
- 100 Za předpokladu, že je třeba vykládat tento důvod jako důvod vycházející z článku 24 služebního řádu a ze zjevně nesprávného posouzení, je třeba poznamenat, že žádost žalobkyně o zahájení administrativního šetření ohledně psychického obtěžování byla založena především na hypotetických tvrzeních a formulována velmi obecně, aniž uváděla konkrétní okolnosti, na nichž byla tato obvinění založena, a aniž označila osoby, které se psychického obtěžování dopustily. Skutečnost, že žalobkyni údajně nebyl umožněn přístup k jejímu spisu, aby mohla prokázat skutečnosti týkající se psychického obtěžování nebo skutečnosti týkající se újmy, nemůže zakládat povinnost administrativního orgánu zahájit šetření týkající se psychického obtěžování toliko na základě tvrzení. Judikatura požaduje, aby úředník, který o sobě tvrdí, že byl obtěžován, podal alespoň počáteční důkaz o tom, že došlo k útokům, o nichž tvrdí, že proti němu směřují (usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 5. května 2011, Marcuccio v. Komise, T-402/09 P, body 37 a 39; rozsudek Soudu ze dne 5. června 2012, Cantisani v. Komise, F-71/10, bod 78). Žalobkyně tedy při neexistenci důkazů nepředložila ani žádnou indicii svědčící o obtěžování.
- 101 Pokud jde o konkrétné průtahy při vyhotovování PVSP žalobkyně, je třeba poukázat na to, že uvedené průtahy, ačkoli představují nesprávný služební postup, nepředstavují samy o sobě počáteční důkaz o jednání tak závažném, jako je obtěžování.
- 102 Má-li být dále žalobní důvod žalobkyně vykládán tak, že se týká poskytnutí pomoci, o niž žádala z důvodu svých zdravotních problémů, je třeba konstatovat, že se s ohledem na stručnou povahu uvedeného žalobního důvodu a s ohledem na opatření, která Komise přijala s cílem zajistit dotyčné osobě vhodné pracovní podmínky a která byla uvedena v napadeném rozhodnutí, nezdá, že by Komise porušila článek 24 služebního řádu nebo se dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že odmítla poskytnout tuto pomoc.
- 103 Konečně se nezdá, že by žalobkyně zpochybňovala odpověď, kterou ve svém rozhodnutí ze dne 18. června 2010 uvedl OOJ ohledně žádosti o přístup k její zdravotní dokumentaci.

104 Žalobní důvod musí být zamítnut, a v důsledku toho také návrhová žádání směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se zamítnutí žádosti o poskytnutí pomoci.

K nákladům řízení

105 Podle čl. 87 odst. 1 jednacího řádu, s výhradou ostatních ustanovení osmé kapitoly druhé hlavy uvedeného řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle druhého odstavce tohoto článku může Soud v souladu s požadavky ekvity rozhodnout, že se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží pouze částečná náhrada nákladů řízení nebo se mu náhrada nákladů řízení neuloží.

106 Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že žalobkyně uspěla ve většině svých návrhových žádání, tedy dosáhla náhrady újmy způsobené opožděným vyhotovením jejích PVSP, a v důsledku toho je Komise účastnicí řízení, která neměla ve věci úspěch. Žalobkyně mimoto ve svých návrhových žádáních výslovně požádala, aby byla Komisi uložena náhrada nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že okolnosti projednávané věci neodůvodňují použití ustanovení čl. 87 odst. 2 jednacího řádu, musí Komise nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady vynaložené žalobkyní.

Z těchto důvodů

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU

(třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Evropské komisi se ukládá povinnost zaplatit AK částku 15 000 eur jako náhradu nemajetkové újmy.**
- 2) **Evropské komisi se ukládá povinnost zaplatit AK částku 4 000 eur jako náhradu za ztrátu šance na povýšení do vyšší platové třídy, než je platová třída A 5 nebo ekvivalentní platová třída, před 1. březnem 2008.**
- 3) **Ve zbývajících částech žaloba zamítá.**
- 4) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené AK.**

Van Raepenbusch

Barents

Bradley

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. března 2013.

Vedoucí soudní kanceláře
W. Hakenberg

Předseda
S. Van Raepenbusch